

Не кожна казка приносить користь, деякі можуть навіть зашкодити... Так фахівці вважають, що народна казка зашкодити не може, бо вона пройшла через багато поколінь, змінилася й адаптувалася відповідно до інтересів дітей. Обережними потрібно бути з авторськими казками, бо автор закладає у казку своє суб'єктивне бачення світу.

Отже, одним із найефективніших і цікавих методів є казкотерапія, яка сприяє формуванню у дитини живої уяви та правильного світогляду під час подолання труднощів. Казкотерапія допомагає вчителю знайти індивідуальний підхід до школяра, в цікавій і ненав'язливій манері впоратися з його переживаннями й страхами. Використовуючи різноманітні прийоми казкотерапії, учитель допоможе дитині справитися з проблемами, розвинути фантазію, творче й образне мислення, поринути у фантастичний світ казок і пригод, який сприятиме емоційному розвитку молодшого школяра, позитивним змінам у його ставленні до навколишнього світу, людей, життя й самого себе.

Список використаних джерел

1. А виховуватиму я тебе ... казкою! [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://sites.google.com/site/ditinaikazka/kazkoterapia---so-ce>
2. Короткова Л. Д. Сказкотерапия в школе: методические материалы для педагогической и психокоррекционной работы. М. : ЦГЛ, 2006. 144 с.

*Назаренко Олена Василівна,
кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри іноземних мов
Київського національного університету
технологій та дизайну*

**ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ
ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ У ДОСЛІДЖЕННЯХ**

НАУКОВЦІВ-ПЕДАГОГІВ НПУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА 20-х–50-х РОКІВ ХХ СТОЛІТТЯ

Реформування сучасної системи української освіти, яке відбувається впродовж останніх років, неможливе без вдосконалення педагогічної підготовки, перегляду її цілей, структури, змісту для забезпечення соціально значущого особистісного та професійного розвитку майбутнього педагога. Вирішуючи актуальні завдання, слід розглянути та врахувати досвід фахової підготовки провідних педагогічних вишів.

Проблема вдосконалення педагогічної підготовки постала на початку 20-х років ХХ ст., коли, так само як і в теперішній час, було впроваджено низку освітніх реформ. Тоді це була реорганізація навчальних закладів, запровадження інноваційних форм організації навчання, зміни в змісті освіти та ін. Такі зміни потребували відповідно підготовлених молодих педагогічних кадрів. Тому науковці НПУ імені М. П. Драгоманова (на той час Київський ІНО), зосередившись на різних аспектах педагогічної підготовки серед яких: зміст та якість викладання педагогічних дисциплін, організація та проведення педагогічної практики студентів, формування в майбутніх учителів професійних вмінь та навичок. Вони відстоювали важливість глибокого вивчення педагогічних наук, не схвалюючи переміщення акцентів в напрямку посилення предметної спеціалізації.

При розробці питань вдосконалення якості викладання предметів педагогічного циклу вчені закладу вагомому значення надавали ґрунтовній методичній підготовці. Так, Г. М. Іваниця пропонував посилити практичний аспект вивчення предметних методик, а також забезпечити зв'язки методики з іншими дисциплінами (особливо з педагогічною практикою), підкреслюючи, що методика не є суто аудиторним курсом. Тому корисним є наявність в інституті відповідного кабінету, в якому, окрім необхідної літератури, будуть знаходитись роботи студентів, зразки дитячих праць, різне приладдя, архівні матеріали тощо [2].

Важливість ознайомлення студентів з досвідом шкіл підкреслював і Г. Є. Жураківський, який пропонував добирати й систематизувати матеріали для створення педагогічного музею при інституті для того, щоб сприяти співробітництву вишу з школою. Такі ідеї варті втілення в сучасній системі підготовки вчителів, що посилить її практичний аспект.

На основі особистого практичного досвіду в різних навчальних закладах вчений сформулював позицію щодо викладання педагогічних дисциплін. Так, він наголошував, що майбутнім педагогам слід ґрунтовніше вивчати освітній досвід різних країн: знання освітніх систем провідних держав допоможе студентам краще засвоїти інші педагогічні дисципліни завдяки глибшому розумінню проблем освіти та педагогічних концепцій [3].

А. Н. Русько зосередив увагу на забезпеченні зв'язку педагогічних дисциплін з реальним педагогічним досвідом. Окрім того, серйозними недоліком він вважав викладання дисципліни «Педагогіка» за однаковою для всіх факультетів програмою, пропонуючи враховувати предметну спеціалізацію студентів. Потребувала вирішення й проблема недостатнього висвітлення в курсі педагогіки питань про діяльність класного керівника, що веде до невідповідності випускників до виховної роботи в школі.

Тому для покращання якості викладання вчений запропонував наступне: посилення уваги до семінарських й практичних занять, використання активних методів навчання, сприяння розвитку творчого та критичного мислення студентів. Він звертав увагу на недоліки у викладанні методики: підміна історією чи методологією певної науки, або ж методичним коментуванням навчальних програм; дублювання матеріалу з курсу педагогіки; недостатнє ознайомлення студентів з методикою виховної роботи в школі; неповне висвітлення кращого досвіду роботи

шкіл; недостатнє формування практичних навичок студентів як на практичних заняттях, так і під час педагогічної практики [5].

На важливості підготовки майбутніх учителів до класного керівництва наголошували також Т. і Ф. Бугайки. Викладачі обґрунтували необхідність не лише теоретичного ознайомлення студентів з шкільним досвідом, але й спостереження за роботою вчителів у школі та тісної співпраці з ними. Ще одним важливим питанням для педагогічного вишу, на їхню думку, є формування вмінь студентів працювати з навчальною літературою та організовувати роботу школярів з книгою таким чином, щоб сприяти розвитку їх самостійності, розумових здібностей. Для цього на практичних заняттях студенти мають знайомитись з шкільними підручниками та обговорювати їх позитивні та негативні сторони [4]. Вищезазначені питання актуальні й зараз, оскільки за наявності великого обсягу інформації далеко не всі вміють її правильно використовувати, а до виконання ролі класного керівника молоді педагоги, як показує досвід, виявляються не готовими.

З метою вирішення проблеми організації самостійної роботи студентів у 40-х–50-х роках викладачі кафедри педагогіки читали лекції та доповіді для студентів, серед яких: «Самостійна робота студентів», «Як працювати з книгою», «Як самостійно готуватись до іспитів». Вони регулярно консультували студентів з цього питання, розробляли відповідні методичні вказівки, проводили тематичні колоквиуми та виставки. Для допомоги вчителям кафедра видавала «Педагогічний бюлетень», де містились рецензії на новинки педагогічної літератури [6, С. 20–24].

Викладачі інституту також розробляли ілюстративні матеріали, присвячені практичному досвіду шкіл й рекомендували їх учительським закладам для використання в процесі викладання дисциплін педагогічного циклу, для студентів, які проходять педагогічну практику, а також для працівників шкільних закладів. Важливим було і проведення спецсемінірів

з педагогіки для студентів останнього курсу, присвячені актуальним тоді проблемам навчання та виховання. Завдяки таким заняттям випускники були більш підготовленими до професійної діяльності.

Отже, ідеї фахової підготовки педагогів НПУ імені М. П. Драгоманова першої половини ХХ століття, як засвідчує дослідження, є вартими впровадження на сучасному етапі, зокрема: посилення уваги до якості викладання педагогічних дисциплін, необхідність поглиблення практичної підготовки, формування в студентів навичок самостійної роботи, а також більш тісної взаємодії педагогічного вишу з школами.

Список використаних джерел:

1. Абсалямова Я.В. Україна: стандарти професійної підготовки в умовах Болонського процесу. *Збірник праць авторів за матеріалами XV Міжнародної конференції «Achievement of high school - 2019»*. – Софія : Бял ГРАД-БГ, 2019. Том 6. С. 7 – 9.
2. Іваниця Г. М. Зміст та принципи будівництва курсів методик на факультеті професійної освіти ІНО. *Записки КІНО*. 1927. кн.2. С. 177–186.
3. Жураківський Г. Є. Проблема будівництва курсу «Система Народної Освіти в Педвиш'ї». *Записки КІНО*. – 1927. – Кн. 2. – С. 187–194.
4. Назаренко О. В. Досвід НПУ імені М. П. Драгоманова підготовки студентів до виконання функції класного керівника. *Інститут класного наставництва – новий етап у роботі сім'ї та школи: зб. наук. праць за матеріалами Всеукраїнської наук.-практ. заочної конференції, 23 березня 2017 р.* / відп. ред. В. В. Макарчук. Умань : ФОП Жовтий, 2017. с. 72–74.
5. Русько А. Н. Повышение идейно-теоретического уровня преподавания педагогических дисциплин в педагогических и учительских институтах. *Республиканское совещание по педагогическим наукам*. 29.5 – 1.6.1948г. Тезисы докладов. К., «Радянська школа», 1948. С. 3– 10.

6. Річний звіт про роботу КДПШ ім.О.М.Горького за 1953/54 н.р.ік. – ЦДАВОВУУ, Ф. № 166, оп. 15, спр. 1492, 86 арк.

Никулина Оксана Юрьевна
доцент кафедры гуманитарных наук
Костанайского социально-технического
университета им. академика З.Алдамжар

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ РЕЧЕВОЙ КУЛЬТУРЫ УЧАЩИХСЯ НАЧАЛЬНЫХ КЛАССОВ

Учение о культуре речи — наука относительно новая, при этом достаточно интенсивно развивающаяся. Её предмет и объект исследования, совокупность методологических приёмов описания материалов получили свое определение не так давно.

Достаточно активное обсуждение вопросов речевой культуры последние десятилетия ведется помимо специалистов (лингвистами, методистами и преподавателями русского языка) немалым кругом людей, имеющих отношения к иным сферам деятельности. Данная тема находит свое обсуждение на радио- и ТВ, в статьях газет и журналов. Слышима сегодня на улице, в транспорте, в учреждениях различных сфер деятельности зачастую воспринимается и оценивается как низкоуровневая, с немалой долей нарушения нормативности. Стоит отметить, что на сегодняшний день огромное влияние на литературную норму оказывает ненормированность разговорной речи, присутствие просторечности, жаргонизмов; активное включение иноязычной лексики, чуждое русскому